

Bizet's Carmen Habanera, Maria Callas

Ο **Ζωρζ Μπιζέ** (*Alexandre-César-Léopold Bizet, Georges Bizet*, 25 Οκτωβρίου 1838 – 3 Ιουνίου 1875) ήταν Γάλλος συνθέτης. Το τελευταίο έργο που δημιούργησε στη σύντομη ζωή του, η *Κάρμεν*, είναι από τα δημοφιλέστερα και συχνότερα παριστώμενα του διεθνούς δραματολογίου.

Μετά από λαμπρές σπουδές στο Κονσερβατουάρ του Παρισιού, κέρδισε –μεταξύ άλλων βραβείων– και το πολυπόθητο Prix de Rome (1857). Ήταν ιδιαίτερα διακεκριμένος πιανίστας αλλά προτιμούσε την σύνθεση. Όταν όμως επέστρεψε ύστερα από τρία χρόνια από την Ρώμη διαπίστωσε ότι τα παρισινά λυρικά θέατρα δυσπιστούσαν προς τους νέους συνθέτες κι αναγκάστηκε να κερδίζει τα προς το ζην ενορχηστρώνοντας και μεταγράφοντας μουσική άλλων συνθετών. Δύο έργα του που ανέβηκαν τελικά στη σκηνή –*Οι αλιείς μαργαριταριών* και *Η γλυκιά κόρη του Περθ*– δεν γνώρισαν μεγάλη επιτυχία. Ευτυχέστερη ήταν η μουσική επένδυση του θεατρικού έργου του Αλφόνς Ντωντέ *Η Αρλεζιάνα*, που έγινε αμέσως δημοφιλής.

Η *Κάρμεν* ανέβηκε τον Μάρτιο του 1875 –μια αποτυχημένη πρεμιέρα. Τρεις μήνες μετά ο συνθέτης πέθανε από καρδιακή προσβολή κι έτσι δεν πρόλαβε να δει ούτε καν την απαρχή της λαμπρής της πορείας. Στον 20ο αιώνα οι μουσικοκριτικοί –και το κοινό βέβαια– αναγνώρισαν την αξία του και διερωτήθηκαν τι έχασε η μουσική από τον πρόωρο θάνατό του.

Την ίδια ημέρα όμως 13 χρόνια νωρίτερα γεννιέται ο Βασιλιάς του Βάλς.

Ο **Γιόχαν Στράους (γιος)** (*Johann Strauss*, 25 Οκτωβρίου 1825 - 3 Ιουνίου 1899) ήταν συνθέτης, γιος του Γιόχαν Στράους. Καταγόταν από την Αυστρία από οικογένεια μουσικών που ασχολήθηκαν με τη μουσική χορού (βαλς) και την οπερέτα. Ο Γιόχαν Στράους ο πρεσβύτερος ήταν βιολονίστας και διηύθυνε μια ορχήστρα, που απέκτησε μεγάλη φήμη παίζοντας τα βαλς του. Όταν πέθανε, το 1849, τη διεύθυνση της ορχήστρας ανέλαβε ο γιος του, ο Γιόχαν ο νεότερος, που έγινε ο πιο φημισμένος Στράους.

Έκανε περιοδείες σε πολλές ευρωπαϊκές πρωτεύουσες και μεγαλουπόλεις της Ευρώπης και της Αμερικής, όπου γνώρισε μεγάλη επιτυχία. Εγκατέλειψε την ορχήστρα στα χέρια των νεώτερων αδελφών του, Γιόζεφ και Έντουαρτ, οι οποίοι συνέχισαν τη μουσική παράδοση της οικογένειας κι ο ίδιος στράφηκε στην οπερέτα. Έδωσε το θεαμα μιας μεγαλόπρεπης, αλλά και έτοιμης να γκρεμιστεί, αυτοκρατορίας, γεμάτης κατάφωτα σαλόνια, που τα διακατέχει όμως μια αίσθηση μελαγχολίας και θλίψης. Τα βαλς του νεότερου Στράους διακρίνονται για τη γοητευτική μελωδία τους και τον παιχνιδιάρικο ρυθμό τους, από τα οποία και του αποδόθηκε ο τίτλος «Βασιλιάς του Βάλς». Πράγματι αυτός, περισσότερο από τον πατέρα του, έκανε το βαλς δημοφιλές και κομψό. Του έδωσε τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του μουσικού πολιτισμού της Αυστρίας, δηλαδή τη λικνιστική διάθεση, τη μελωδικότητα, την ξεχωριστή ευαισθησία στην ενορχήστρωση και στο ρυθμό. Ο Λιστ, ο Βάγκνερ, ο Μπραμς και άλλοι μουσικοί μελέτησαν με ενδιαφέρον και θαυμασμό τα γοητευτικά βαλς του.

Από τα 500 περίπου έργα του ξεχωρίζουν: «Ο ωραίος γαλάζιος Δούναβης», «Το σπίτι μου», «Βιεννέζικο αίμα» κ.ά. Έγραψε επίσης οπερέτες όπως «Δαντέλα της βασίλισσας», «Ο αθίγγανος βαρώνος», «Ο δασάρχης», «Νυχτερίδα» κ.ά.γ

Θα χορέψουμε;

Bizet's Carmen Habanera, Maria Callas

Veröffentlicht auf 2nd Junior High School of Evosmos Thessaloniki
(<http://2gymevosm.mysch.gr/drupal7>)

Ίσως μια πόλκα;

Quell-URL: <http://2gymevosm.mysch.gr/drupal7/?q=de/node/1408>